

Egresits Ferenc

Jöjj és láss! /Jn. 11, 1-45/

Isten csodálatos! Eloltja a lélek szomjúságát, fényt küld, vakságunkba. Nagybőjt lehetőséget nyújt, hogy ismét felfedjük hitünk lényegét, miközben hétköznapijaink pusztáját járjuk a túlsúfolt napi teendőink közepette. Jó idő arra, hogy a lelkünk is utolérjen minket. Most ennek a rövid bejárt útnak a végén egy hátborzongató evangéliumot találunk, egy barátságról szóló történetet, amelyet elsodort a halál és a reményvesztettség. *André Malraux Lázár* című regényében: Partizánokat végeztek ki a németek, és titokban az éj leple alatt akarták eltemetni őket. Amikor a koporsók elérték a temetőt, a tengerként visszahúzódó éjszakából előbukkantak a feketébe öltözött asszonyok.

Betánia, egy apró falu, amely az olajfák hegyénél található a magasabban fekvő jeruzsálemivel szembeni lejtőn, ahol *Jézus szívesen rejtőzik el 3 kortársa közelében Lázár, Márta és Mária házában azért, hogy akár csak egy rövid időre is de megtapasztalhassa a családi intim légkört, biztonságot, szeretetet.* Hogy a háta mögött tudhassa egy rövid időre Jeruzsálemet, amely megöli a prófétákat. Milyen jó tudni és azzal szembesülni, hogy Istennek is szüksége van egy családra. Milyen csodálatos, ha életünkben képesek vagyunk egy kicsi Betániát létrehozni! És ebben a szöveggörnyezetben következik be a dráma: Lázár megbetegszik és meghal, Jézus pedig nincs a közelben. Gyakran mi is hasonlót tapasztalunk, főként egy nem várt betegséggel vagy szeretett testvérünk halála kapcsán, megéljük, hogy Jézus a távollévő.

Tragédiák: Lázár feltámasztása röviddel Jézus szenvedéstörténete előttre helyezhető. Az utolsó, de pont ezért a legvilágosabb jel, amely meghatározza, és a legjobban befolyásolja a főtanács döntését a felől, hogy Jézus mennyire veszélyes, és annak szükségességét, hogy mielőbb tartóztassák le, minden késlekedés és bizonytalanság nélkül.

Mintha János evangélista azt szeretné érzékeltetni és mondani, hogy Lázár élete determináló, meghatározó Jézus halálára nézve. Egy csodálatos csere előképe, amelyben majd később, de hamarosan minden ember részesedik. Lázár története tehát kölcsönös viszonyban van a mi történetünkkel. Jézus eloltja a szomjunkat. Jézus fényt, világosságot adományoz számunkra. Jézus a saját életét adja, adományozza én értem.

Szorongás, gyötrelem: János rendkívüli, de összességében teljes elbeszélésében van egy átvonulás, átmenet, amelyet szeretnék kiemelni. Amikor *Márta és Mária*, Lázár nővérei, szokás szerint fogadták az Urat betániai házukban, tudnak Jézus ittlétéről, kimennek a házukból, elcsüggedve reménytelenül, **rábízzák magukat barátjukra, a Mesterre.** A történet érzelmek és érzések növekedéséről szól, a nővérek hitének megvallásáról, de egyben az emberi vigasztalanság és fájdalom mélységéről. Amikor Jézus látja a nővérek és a tömeg elkeseredettségét, ő maga is zaklatott lesz, elkezd sírni.

Az evangélium elején János és András a Keresztelő tanítványai, akik a próféta utasítása és javaslata alapján kezdték követni Jézust, megkérdezték: Mester, hol lakol? „gyertek és nézzétek meg!” (Jn 1,39). Most Jézus a tanítvány, aki arra kapott meghívást, hogy továbbmenjen. Mintha egészen eddig az óráig nem látta, tapasztalta volna, hogy végül is mekkora fájdalmat vált ki a halál. Mintha egészen eddig Isten nem értené meg, mennyire rossz a halál, mekkora reménytelenséget hordoz önmagában a gyász. Mintha Isten nem tudná. Mintha Isten most tanulná, hogy mekkora fájdalom.

Isten sír. Iga^zából. És ez a sírás ledöbbsent és megérint minket.

Megindultságok: Ez a sírás megdöbbsent, meghat, megindít. Most már Isten is tudja, mi a fájdalom. Jézusban néhány óra múlva eljut személyesen a legmélyéig, magára vállalva, felvéve a világ minden fájdalmát. Isten és a fájdalom találkozott. Nem elég, hogy Isten emberré lett és megosztotta velünk életét. Meg akart tanulni szenvedni, hogy megszabadítson minden a kintól. És ez elég? Nem tudjuk!

Egy olyan **Isten, aki osztozik fájdalmunkban**, még a mi szívünket is képes meggyőzni, megváltoztatni, megtéríteni. Mint, azokét akkor, akik látták Jézus könnyeit. Vannak, akik azt gondolják: a könny Jézus Lázár iránti szeretet együttérzése. Mások cinikusan elutasítják: Ó, aki visszaadta a vak látását, miért ne tudná megtenni, hogy valaki feltámadjon a halálból? Ezekben a véleményekben előttünk áll az emberi lét minden ellentmondása.

Mi a mi választásunk? Előnyben részesítjük-e Istent, aki megosztja fájdalmainkat, vagy továbbra is elvárjuk, hogy elhárítsa, és távol tartsa tőlünk azt?

Borromeó Szent Károly meg akarta festetni a halált. A művész egy teljes mappa tervet hozott, de egyikkel sem volt megelégedve. Így szól: nem értem, mi a nehéz ebben. Számomra a halál egy angyal, a jobbójában egy aranykulccsal.

Reményi Sándor: A feltámadt Lázár litániáiból /részlet/

2

Uram, aki feltámasztottál,
Le látod rajtam
A síri gyolcsokat.
Im, könyörögve kérlek,
Ne engeddd, hogy elbízam magamat,
S elkápráztasson nagy kerted, az élet.
Nagyon mélyről jövök,
Nagyon bűnös vagyok,
Nagyon tied vagyok.
Nagyon-nagyon hatalmadban vagyok.

2

Kis fényes porszem a sötét világon,
Kis gyertyaláng roppant karácsonyfádon -
Csak ez vagyok.
Megtapasztaltalak,
Tudom, ha akarod,
A sorssal, vagy önnön bűnös kezemmel
Kis lángomat, ahogy meggyújtottad -
Elolthatod.

3

Nem.
Ez még nem nyugalom.
S nem a Te békeséged ez a láz.
Égig repít, és sárig lealáz,
De még nem a tied,
Nem a Te erősséged ez a láz.

Én nem tudom,
Csak Te tudod a jót.
Az örökkévalót.
Az egyesegyedül nekem-valót.
Pihentess el magadban,
S ha túlhangos vagyok:
Tedd rám a hangfogót.